

[Erik Eriksen.]

kratiske partiers stemmer; men ellers er det væsentlige i folketingsarbejdet, at ønsket om at sikre den størst mulige forøgelse af statens indflydelse går som en rød tråd gennem regeringens lovforslag. Jeg synes personlig, at denne røde tråd er blevet ganske særlig iøjnefaldende efter regeringsomdannelsen. Må jeg i parentes sige, at den højtærede minister uden portefølje, hr. Viggo Starcke, også fandt tid og lejlighed til at udtale ønsket om en bedre placering af sit parti inden for regeringen. Det fik den højtærede minister nu ikke. Hans partis politiske ordfører, det ærede medlem hr. Niels Andersen, ville jo sikkert ikke modsætte sig en bedre placering i det hele taget. Nå, men det skal jeg lade ligge.

Den højtærede statsminister synes ligefrem at lægge vægt på at understrege og udfordre de forskellige principielle synspunkter, der findes i tinget. Må jeg også her føje til, at som et lille, men karakteristisk eksempel på denne tendens i øvrigt kan jeg også nævne den højtærede undervisningsministers opfattelse, hvorefter f. eks. intet er mere naturligt end at lade staten betale husleje o. s. v. for ungdomsorganisationerne. De organisationer, som lægger vægt på at kunne klare sig selv, får herigennem vanskeligere ved at hævde sig i konkurrencen. De har allerede mærket, hvorledes aftenskoleloven gør det svært for det frie ungdomsarbejde at fastholde sine ulønnede ledere. Altså, tendensen er også her ganske tydelig. Vil man ikke tage mod formynderskabets milde gaver, skal man nok få kærligheden at føle.

Af større umiddelbar rækkevidde er naturligvis den forløbne vinters sammenstød om den økonomiske politik. Venstre og det konservative folkeparti gav i deres fællesudtalelse udtryk for, at finanspolitikken burde omlægges. De to partier gjorde rede for, hvorledes statsmagten siden krigen har øget sin andel i befolkningens indtægter. Dette er sket sideløbende med en stadig udvidelse af statens virkefelt. Den højere levofod skulle ellers give befolkningen mulighed for at overtage adskillige opgaver og udgifter fra staten, men udviklingen er altså gået den stik modsatte vej. De to oppositionspartier er nået til den overbevisning, at denne kurs

må bære en væsentlig del af ansvaret for Danmarks relativt beskedne produktionsfremgang. Efter vor opfattelse har de stærkt stigende offentlige indtægter og udgifter også spillet en stor rolle for det stadige inflationspres. Derfor fremsatte oppositionen sit forslag om en skattelettelse på i alt ca. 800 mill. kr. i forbindelse med en omlægning af beskatningen, så f. eks. sambeskatningen blev bragt til ophør og opsparringen fremmet. De urimelige ejendoms-skatter skulle bortfalde for statens vedkommende og i øvrigt omlægges væsentligt. Ingen har mig bekendt bestridt, at befolkningen med god grund kunne forvente en skattelettelse, eller at den finansielle baggrund var til stede for disse forslag.

Oppositionen har i forbindelse med denne principielt vigtige omlægning af skattepolitikken fremsat forslag om en række besparelser, som har til formål at fjerne overflødige statsudgifter og overlade det til borgerne at løse en del af de opgaver, som det med en væsentlig ringere levofod kunne føles ønskeligt at påføre staten. Den medbør, vi herhjemme på så afgørende områder har haft i de senere år, skulle opmuntre til, synes jeg, at følge oppositionens tankegang. Det er naturligt, at vi peger på det. Det er muligt, at vi burde eller bør gå videre end foreslået med besparelserne, og det er vi villige til. Det er i hvert fald min opfattelse, at der i befolkningen er en stigende tilslutning til disse grundsynspunkter. Det skyldes ikke mindst, tror jeg, at folketingets arbejde i den senere tid har rummet adskillige belærende eksempler på regeringsblokkens ønsker om at udvide statens virkefelt på alle områder så at sige og på borgernes bekostning.

Nu har man imidlertid fra regeringens side, som også nu for et øjeblik siden det ærede medlem hr. Per Hækkerup gjorde, med flid søgt at udnytte enhver mulighed for at gøre offentlige besparelser upopulære. Alligevel har samme offentlighed, tror jeg, en ganske klar forståelse af sammenhængen med skattelettelser og nedgang i statens opgaver og udgifter. Det tror jeg den jævne mand forstår; det er ganske klart, at der er denne sammenhæng. Det må erkendes, at oppositionens fællesudtalelse står i centrum i den politiske debat. Det fremgik også af det ærede medlem hr. Per Hækkerups tale.